

ken om Kommunens Deling, men ligesom de af Raadet tidligere fremsførte Indvendinger herimod ere blevne udførligt drøftede og imødegaaede ved de Forhandlinger, hvis Resultat foreligger i den førnævnte „Protokol“, saaledes indeholdes der ikke i Sogneraadets seneste, med 6 mod 5 Stemmer vedtagne Erklæring af 9de November 1886, — hvori det fastholdes, at Adskillelsen alene vil være til Fordel for Taarnby Kirkesogn —, noget særligt nyt Moment, som kunde gøre Ministeriet betænkeligt ved at hde sin Medvirkning til den Ordning, om hvis Indførelse Beboerne have andraget. Man skjønner ikke rettere, end at denne efter de Oplysninger, der ere fremkomne om Forholdene i Kommunen, kan paaregnes at ville medføre en mer end blot forbigaaende Forbedring i den bestaaende Tilstand, der af Alle erkendes at være uholdbar, og at den saaledes maa anses for den efter Omstændighederne heldigste Løsning af Vanskelighederne, idet man navnlig maa formene, at der ialfald for Tiden ikke vil kunne ydes Kommunen særlige Begunstigelser fra Statens Side, f. Ex. gennem specielle Stattelettelser eller direkte Statshjælp, uden at slaa ind paa Veie, der vilde kunne medføre betænkelige Konsekvenser over for eventuelle Krav fra andre Kommuner i Landet, hvor Forholdene i Tidens Løb maatte udvikle sig paa lignende Maade som i Taarnby Kommune.

Idet Ministeriet derfor maa anse det for ønskeligt, at den af Kommissionen foreslaaede og af et overveiende Flertal af Statterhæderne i Taarnby Kirkesogn ansøgte Adskillelse foregaar, er foranstaaende Lovforslag, hvis Gjenemførelse som ommeldt vil være en nødvendig Betingelse for Adskillelsen, blevet affattet i Overensstemmelse med det Udkast, der indeholdes i Kommissionsbetænkningen Side 8—12, og for hvilket Loven af 11te Februar 1863 i det Hele har været Forbilledet.

Kommissionsudkastets § 2 har man gjort til Gjenstand for Forhandling med Direktionen for „Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger“, idet der, som det vil ses af Paragrafens Indhold, jfr. de dertil i Betænkningen Side 13 knyttede Bemærkninger, forudsættes en vis Bistand fra Brandforsikringselskabet til Bestemmelse af den Forsikringsværdi af Bygningerne i Sundbyerne, der danner Grundlaget for Husfættens Udredelse. Da Direktionen har erklæret ikke at have Noget imod at hde sin Medvirkning til, at Branddirektøren og Vurderingsmændene efter Sogneraadets Begjæring foretage Vurdering under Sagtagelse af de for Vurdering til Brandforsikring gjældende Regler, dog med det naturlige Forbehold, at en saadan af Sogneraadet begjært Vurdering ikke kan optages til Brandforsikringens Taxationsprotokoller og ikke lægges til Grund for Omforsikring eller for Brandforsikringens Mellembværende med den Forsikrede, har man ogsaa for denne Bestemmelses Vedkommende kunnet tiltræde Udkastet, kun at man efter dertil af Brandforsikringens Direktion givne Anledning har foretaget en mindre Ændring i Paragrafens sidste Punktum for at tydeliggjøre, — hvad iøvrigt maa antages allerede at være Meningen med den tilsvarende Bestemmelse i Loven af 11te Februar 1863 § 10 —, at det kun er Maskiner og andre faste Inventariedele i Fabrikker, der ikke medtages under Forsikringsværdien, medens derimod faste Inventariegjenstande i almindelige Bygninger, saasom Kaffelovne, Komfurer, Kjøkkenindretninger o. desl., medtages under den stattepligtige Forsikringsværdi.

For de øvrige Bestemmelser Vedkommende kan man henholde sig til de Bemærkninger, der ere indeholdte i Betænkningen Side 13—15.